

A Pécsi Ítéltábla a dr. Pápai Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe., ügyintéző: dr. Pápai Ferenc ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek, a Lemléné dr. Bitá Mónika ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **I.rendű alperes neve** (I. rendű alperes címe) I. rendű és a permegszüntetéssel érintett II.rendű alperes neve II. rendű alperesek ellen személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Zalaegerszegi Törvényszék 2019. január 31. napján kelt 5.P.21.068/2018/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű alperesnek 37.500.- (harminchétezer-ötszáz) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I. rendű alperes a II.rendű alperes elnökeként tett feljelentést a felperes ellen 2016. augusztus 3-án lopás vétsége miatt. A feljelentésében előadta, hogy elnöki feladatköréből adódóan el kellett rendelnie **G.R.** vadásztárs ellen a fegyelmi eljárást, az eljárás során a meghallgatott személyek vallomásaiból és **Sz.I.** és **Sz.Iné** nyilatkozatából értesült arról, hogy a felperes rendszeresen vendégeket hív, akiknek anyagi ellenszolgáltatás fejében adja át az általa vagy az általuk lelőtt vadakat. A feljelentésben az alábbiak is rögzítésre kerültek: "a nyomozás elrendelését követően a hatóság a felperessel szemben óvatosan és hatékonyan intézkedjen, miután több olyan kapcsolattal rendelkezik, mely alapján a feljelentésről tudomást szerezhet és a nála lévő esetleges vadhúsokat, valamint trófeákat eltüntetheti és ezáltal a büntetőeljárás alól részben ki tudja vonni magát. Z-en, az **A.** utcában található a felperes szülői háza, ahol az általa eltulajdonított vadhúst, esetleg trófeákat rejtegetheti"

A feljelentés alapján a felperessel szemben büntetőeljárás indult, a felperest előállították, illetve házkutatást tartottak, majd a Zalaegerszegi Járási és Nyomozó Ügyészség a felperessel szemben lopás vétsége miatt indult büntetőeljárást megszüntette azzal, hogy a nyomozás adatai alapján nem állapítható meg, hogy a gyanúsított bűncselekményt követett el.

Felperes kereseti kérelmében kérte annak megállapítását, hogy a 2016. augusztus 3. napján megtett büntetőfeljelentéssel az I. rendű alperes megsértette a becsülethez és jóhírnévhez fűződő

személyiségi jogát, és 1.500.000 Ft sérelemdíj megfizetésére kérte kötelezni; másodlagosan az I. és II. rendű alperest egyetemlegesen kérte kötelezni az 1.500.000. forint sérelemdíj megfizetésére.

Az I. rendű alperes ellenkérelmében elsődlegesen a per megszüntetését kérte arra való hivatkozással, hogy nem magánszemélyként, hanem a vadásztársaság elnökeként járt el amikor a feljelentést tette, és így törvényes képviselőként nyilatkozott. A vadásztársaság önálló jogi személy, a feljelentés a jogi személy eljárásának minősül, ő tartozik felelőséggel. Érdemi védekezésében a kereset elutasítását kérte, kifejtette, hogy a feljelentés sértő, bántó kifejezést nem tartalmaz. A II. rendű alperes jogsértés hiányában kérte a kereset elutasítását.

A Zalaegerszegi Törvényszék 5.P.21.276/2017/12. számú végzésével az I. rendű alperessel szemben a pert megszüntette az 1952. évi III. törvény (1952. évi Pp.) 157. § a) pontja alapján, utalással a 130.§ (1) bekezdésre, arra hivatkozással, hogy az I. rendű alperes a II. rendű alperes vadásztársaság törvényes képviselőjeként járt el, vele szemben per nem indítható.

Az ugyanezen szám alatt meghozott ítéletével pedig a II. rendű alperes vonatkozásában a keresetet elutasította. Kifejtette, hogy a per tárgyává tett igény a II. rendű alperessel, mint jogi személlyel szemben érvényesíthető, mivel a feljelentést az I. rendű alperes mint a jogi személy törvényes képviselője tette. Önmagában a feljelentés megtétele személyiségi jogot nem sért, és azáltal sem lesz jogellenes magatartássá, hogy a büntető eljárást megszüntették. Tartalmában pedig a feljelentés sértő, bántó, durván lealacsonyító kifejezéseket nem használt, így jogsértés nem történt.

A felperes fellebbezett a végzés ellen arra hivatkozással, hogy az I. rendű alperes magánszemélyként járt el az ügyben., ezért a végzés hatályon kívül helyezését kérte.

A Pécsi Ítéltábla Pkf.VI.25.207/2018/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot az I. rendű alperest érintően a per további tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Kifejtette, hogy ugyan az elsőfokú bíróság nem jelölte meg, hogy az 1952. évi Pp. 130.§ (1) bekezdésben írt melyik ok áll fenn, de az indokolásából megállapíthatóan a g) pontra alapította a döntését. A bírói gyakorlat egységes abban, hogy a bíróság a pert e jogszabályhelyre hivatkozva csak akkor szüntetheti meg, ha jogszabály a per megindítását meghatározott személyek számára teszi lehetővé, vagy a per a jogszabályban meghatározott személy ellen indítható. Ilyen jogszabályi rendelkezés hiányában, ha a felperes a keresetét nem az anyagi jogi kötelezettel szemben nyújtotta be, azt a bíróságnak érdemben kell elbírálnia. A perben nem merült fel adat arra, hogy az I. rendű alperes a II. rendű alperes munkavállalója lenne, ezért abban a kérdésben, hogy az I. rendű alperesnek, mint a II. rendű alperes képviselőjének a nyilatkozata mennyiben tudható be a II. rendű alperesnek az elsőfokú bíróságnak ítélettel kell határozni.

Az ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes, arra hivatkozott, hogy mindkét alperes eljárása jogsértő volt, ezért az ítélet megváltoztatását kérte.

Az ítéltábla a Pf.VI.20.102/2018/4. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét - a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül - hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság ítélete eljárási szabálysértés miatt érdemben nem bírálható felül. A látszólagos személyi keresethalmazatban való igényérvényesítés ugyanis kizárt, tehát nem terjeszthető elő olyan kereset, amelyben a felperes az alperesek valamelyikét, vagy másodlagosan az alpereseket kéri marasztalni. Figyelemmel volt arra is, hogy korábban az I. rendű alperessel szembeni permegszüntető végzést hatályon kívül helyezte.

A megismételt eljárásban a felperes a II. rendű alperessel szemben előterjesztett kereseti kérelmétől

elállt, az elsőfokú bíróság a II. rendű alperessel szemben a pert jogerősen megszüntette.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott, fellebbezéssel támadott ítéletével az I. rendű alperessel szemben a keresetet elutasította és kötelezte a felperest 138.000 Ft feljegyzett fellebbezési illeték és 80.000 Ft perköltség megfizetésére. Kifejtette, az I. rendű alperes, mint a vadásztársaság elnöke tette meg a feljelentést, ezért a kereset vele, mint magánszeméllyel szemben nem, hanem az általa képviselt jogi személlyel szemben érvényesíthető. A jogi személy cselekvősége mindig a tevékenységi körében és nevében eljáró természetes személyek magatartásának betudásán alapul, így a jogi személy tevékenységi körében és nevében eljáró természetes személy cselekvősége e körben hiányzik, ezért a felelőssége nem állapítható meg. Kifejtette továbbá azt is, hogy a feljelentés megtétele a büntetőeljárás törvényben biztosított jogosultsága mind a természetes személyeknek, mind a jogi személyeknek, e jogosultság gyakorlásával tehát jogellenes magatartás nem valósul meg, önmagában személyiségi jogvédelmet nem alapoz meg még akkor sem, ha a büntetőeljárás megszüntetésre kerül. Az eljárás során tett nyilatkozat csak akkor sérthet személyiségi jogot, ha az bántó, sértő, durván lealacsonyító kifejezéseket használ, ez a jelen eljárásban nem volt megállapítható. Kötelezte a felperest a Pécsi Ítéltábla Pkf.VI.25.207/2018/2. és a - helyesen - Pf.VI.20.102/2018/4. számú határozatai alapján 138.000.- forint feljegyzett fellebbezési illeték megfizetésére az 1952. évi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresettel egyezően az I. rendű alperes terhére a személyiségi jogsértés megállapítását és sérelemdíj megfizetésére kötelezést. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete jogszabálysértő, a keresetét ugyanis nem a feljelentésben foglaltakra, hanem arra alapozta, hogy az I. rendű alperes magánszemélyként tett tanúvallomást és az erről készült jegyzőkönyvben szerepelnek az általa sérelmezett kijelentések, melyekkel az I. rendű alperes megsértette a személyiségi jogát. Kérte továbbá mellőzni a másodfokú eljárási illeték megfizetésére kötelezését.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Változatlanul arra hivatkozott, hogy a vadásztársaság elnökeként, vezető tisztségviselőként eljárva teljesítette a kötelezettségét és tett feljelentést. E körben a felperes személyét indokolatlanul sértő, megalázó vagy becsmérő, bántó kijelentést nem tett.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont helytálló jogi következtetések alapján érdemben helyes döntést hozott, amivel a másodfokú bíróság egyetért, ezért az elsőfokú bíróság ítéletében kifejtett jogi érveket megismételni nem kívánja. A fellebbezésben foglaltakkal kapcsolatban az alábbiakat emeli ki:

A felperes helyesen hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy a keresete ténybeli alapját a 2019. január 31-én tartott tárgyalásról készült jegyzőkönyv szerint pontosította (a már korábban is előadott álláspontjának megfelelően) és az I. rendű alperes részéről a rendőrségen tett tanúvallomásában foglaltakat határozta meg a keresete ténybeli alapjaként (5.P. 21.068/2018/7. számú jegyzőkönyv 2. oldal felülről a 4. bekezdés). A kereset ténybeli alapjának e pontosítása sem ad azonban alapot az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, az I. rendű alperes ugyanis a vadásztársaság törvényes képviselőjeként tette nemcsak a feljelentést, hanem a tanúvallomást is.

Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy az I. rendű alperes a perbeli vadásztársaság törvényes képviselőjeként, mint sértetti képviselő tett feljelentést és azt követően szintén törvényes

képviselőként került sor a tanúkenti meghallgatására.

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal az érvelésével, hogy az I. rendű alperesnek mint természetes személynek a vadásztársaság képviselőjében tanúsított magatartása, sem a feljelentés, sem a tanúvallomás tartalma alapján nem alapoza meg személyiségi jogsértés megállapítása, illetve sérelemdíj megfizetése iránti igényt.

Egyebekben az I. rendű alperes tanú kihallgatásáról készült jegyzőkönyv (5.P. 21.276/2017/20. szám alatti nyomozati iratok 189. oldal) a feljelentésben foglaltakhoz képest új, a kereset szempontjából releváns nyilatkozatot, kijelentést nem tartalmaz. A kialakult következetes ítélkezési gyakorlat szerint a személyiségi jogi pernek a jogrendszerben elfoglalt helyénél, szerepénél fogva nem lehet rendeltetése más eljárásra tartozó jogvita eldöntése vagy véleményezése, a más eljárásban előadott bizonyítékok értékelése. A büntetőeljárás kezdeményezése során tett nyilatkozatok, illetőleg a büntetőeljárásban tett tanúvallomások tartalmát alapvetően abban az eljárásban kell megítélni, amelyekben azok előterjesztésre kerültek. A büntetőügyben tett tanúvallomás kapcsán személyiségi jogsértés csak akkor állapítható meg, ha a vallomás a konkrét büntetőügy tárgyával összefüggésben nem álló, inadekvát és egyúttal valótlan tényállítást tartalmaz vagy tartalmi helyességétől függetlenül kifejezés módjában indokolatlanul bántó, lekicsinylő, lealacsonyító, a felperest durván sértő nyilatkozatnak minősül. Ennek megítélésénél nem a felperes szubjektív sértettség érzéséből kell kiindulni, hanem objektív mércét kell alkalmazni.

A perbeli kereset tényalapját képező tanúvallomásban nincs olyan kijelentés, amely a fentieknek megfelelne. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság tehát azt, hogy az I. rendű alperesi nyilatkozatnak nincs olyan kirívóan durva, sértő tartalma, amely alapot adhatna személyiségi jogsértés megállapítására.

Helyesen kötelezte az elsőfokú bíróság a teljes mértékben pervesztes felperest az 1952. évi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az első- és másodfokú eljárásban felmerült összes feljegyzett eljárási illeték megfizetésére, miután a permegszüntető végzésben erről nem rendelkezett.

A fentiekre is tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az 1952. évi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, utalással az 1952. évi Pp. 254. § (3) bekezdésére - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése sikertelen volt, ezért az 1952. évi Pp. 78. § (1) bekezdése alapján viseli a saját felmerült költségeit és köteles az I. rendű alperes részére a másodfokú eljárásban felmerült per költséget megfizetni, mely az őt képviselő ügyvéd munkadíjából áll. Ennek összegét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és az (5) bekezdése alapján állapította meg, az I. rendű alperes jogi képviselője által kifejtett tevékenységgel arányban álló összegben.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. 51. § (1) bekezdése alapján a megismételt másodfokú eljárásban a pervesztes fél mentesül az illeték ismételt megfizetése alól.

Pécs, 2019. május 16.

Dr. Szentpéteri dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Berki Csilla s.k. előadó bíró,
Dr. Kovács János s.k. bíró

